

3. del Hvor er Dorte?

Det var lørdag. Eva var på arbejde om formiddagen. Men der var ikke mange kunder den dag, så hun og Abel lukkede butikken kl. 12.30.

»Så skal jeg hjem og være hus-mor,« lo Eva.

»Er Henrik også på arbejde i dag?« spurgte Abel.

»Nej, han skulle male vores lejlighed — — og han tog Lars med sig der-ud.«

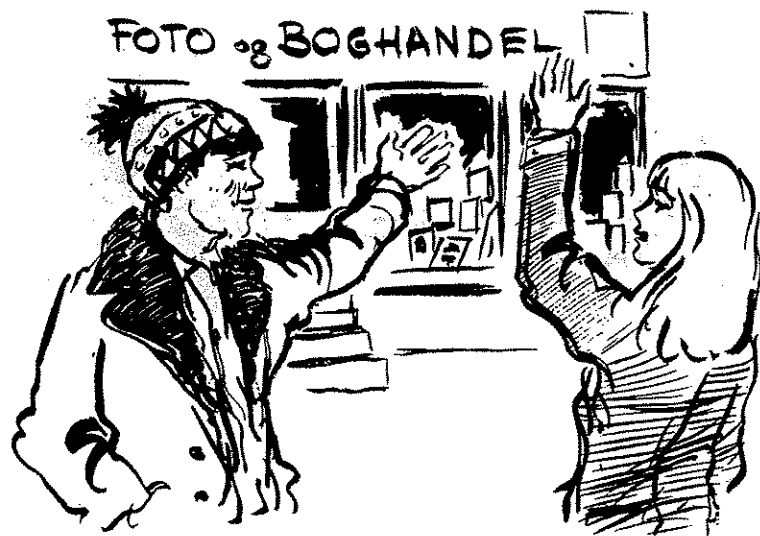
»Er det en god lejlighed, I har fået?« spurgte Abel.

»Jeg er glad for den, men den er lille,« sagde Eva.

»Når vi flytter hjem igen, må I komme og se den.«

»Det vil vi da gerne — — Farvel, vi ses på mandag!«

»Farvel — og hils Marie!«

Da Eva kom hjem, var Henrik og Lars kommet. De havde maden parat.

»Det var vel nok dejligt,« sagde Eva og gav Henrik et knus. »Jeg er så sulten.«

»Det er mig, der har dækket bord,« sagde Lars.

Eva kiggede ind i stuen, før hun tog sit tøj af. »Det ser vel nok godt ud,« sagde hun. »Jeg glæder mig til at få mad.«

»Har I haft det godt?« spurgte Eva, da de sad ved bordet.

»Ja, det har vi,« sagde Lars. »Og jeg hjalp Henrik med at male.«

»Det kan jeg se,« lo Eva. »Du har maling både på dine bukser og din trøje.«

»Lars er god til at hjælpe mig,« sagde Henrik.

»Hvor er Dorte?« spurgte Eva. »Har I ikke kaldt på hende?«

»Jo, vi har kaldt — — men hun er ikke hjemme.«

»Er hun ikke hjemme?« sagde Eva. »Det var da mærkeligt. Hun plejer altid at komme hjem og spise.«

I det samme ringede telefonen. Henrik gik ind og tog den.

»Det var Marie,« sagde han, da han kom tilbage. »Jacob er væk, og der var nogen, der så ham og Dorte nede ved havnen i morges. De tog en båd og sejlede ud. Og Abel er ikke hjemme, så Marie er alene med Anna.«

»Tog de en båd i morges?« råbte Eva. »Jamen det er jo længe siden! Hvor er de så nu?«

»Det er det, vi må prøve at finde ud af,« sagde Henrik. »Lars, hvor tror du, de er?«

»Det ved jeg ikke,« sagde Lars. »Jo-o, de er nok ude og finde guld.«

»Hvad mener du?« spurgte Eva.

»Ja, det sagde Dorte, at de ville.«

»Hvad er det for noget pjat!« sagde Henrik. »Sådan nogen store børn går da ikke ud og leger guld-gravere!«

Men Eva kom til at tænke på det, Jacob snakkede om for nogle dage siden. Mente han det virkelig alvorligt den dag? Hun fortalte Henrik om deres samtale.

»Hvad tænker de dog på?« sagde Henrik. Han så på Lars. »Ved du, hvor det var, de ville grave guld?«

»Nej, det sagde Dorte ikke noget om — — men hun sagde, at Jacob havde set noget guld, da han var på tur sidste sommer.«

Henrik så på Eva. »Vi må ud og lede efter Dorte og Jacob,« sagde han. »Jeg ringer til Marie og spørger, om Lars må være hos hende.«

»Jamen vi har jo ingen båd,« sagde Eva. »Hvordan kan vi så lede efter dem?«

»Jeg har tit været med ude i Oles båd — og jeg kender den ud og ind, så den låner vi. Nøglen hænger her inde.«

»Jeg vil med ud og sejle,« sagde Lars. »Jeg vil også grave guld!«

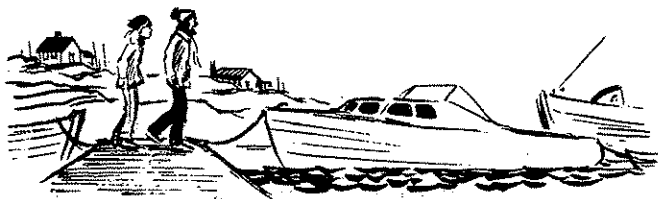
»Nej, Lars, vi skal slet ikke grave guld,« sagde Eva. »Vi skal måske bare gå langt, langt ind over nogle klipper og lede og lede. Du bliver alt for træt — — så du må meget hellere være henne hos Anna. Så kan I lege, mens vi leder.«

»Så vil jeg have min kanin med,« sagde Lars, »og min blå bill!«

»Tag meget tøj på,« sagde Henrik til Eva. »Man ved aldrig, hvordan vejret bliver her på Grønland. Det skifter så hurtigt.«

I Oles speed-båd

Da de havde fået tøj på, kunne det ikke gå hurtigt nok med at komme af sted. Henrik standsede en taxa, så snart de kom uden-for, og så gik det — først hen til Marie og Anna med Lars og så ned til havnen.

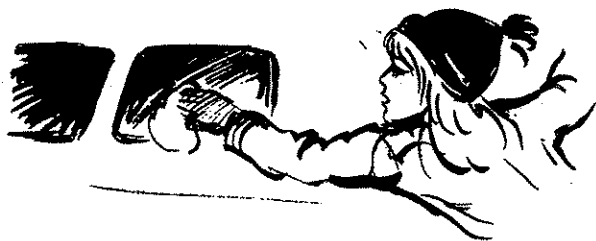

Der lå Oles båd. Den var næsten ny, og Henrik kendte den.

»Der er jo rigtige bil-sæder,« sagde Eva, da de gik ned i båden. Hun gik helt frem og ned ad et trin. Der-nede var en dejlig kahyt. Den var lille, men hver tomme var brugt.

»Her er et vaske-skind,« sagde Henrik, »vil du tørre vinduerne af, mens jeg starter motoren?«

»Bare jeg ikke falder i vandet!« tænkte Eva, mens hun klamrede sig fast til båden med den ene hånd og gav sig til at tørre vinduerne med den anden.

Henrik var ved at starte motoren. Han trak i starteren, men motoren gik ikke i gang. Han trak igen — og igen. Endelig gik motoren i gang.

Eva kom hen til ham. »Hvor er rattet og speederen?« spurgte hun.

Henrik viste hende det. »Når vi kommer ud på åbent vand, skal du prøve at styre den,« sagde han.

Mens motoren varmede op, tog Henrik ovnen fra kahytten ud på broen og kom pe-tro-le-um på den.

»Nu kan den brænde i næsten 2 døgn,« sagde han. »Så er der lunt i kahytten.«

»To døgn!« sagde Eva. »Vi er da hjemme til aften!«

»Ja, det håber jeg,« sagde Henrik. »Og nu må vi af sted!«

Henrik satte båden i bak-gear. Den gav et hop — og så gik motoren ud!

»Åh, nej, Henrik, hvad nu?« Eva kom hen til ham.

»Ikke noget,« sagde Henrik. »Jeg kom bare til at slippe gas-håndtaget.«

Lidt efter gik motoren igen, og langsomt gled båden ud af havnen.

»Vi har næsten ingen benzin,« udbrød Henrik. »Vi må hen til broen og have benzin på.«

Båden blev ikke for-tøjet, men Eva holdt fast i rebet, mens Henrik tog slangen. Han råbte op til tank-passeren: »100 liter benzin, men hurtigt!«

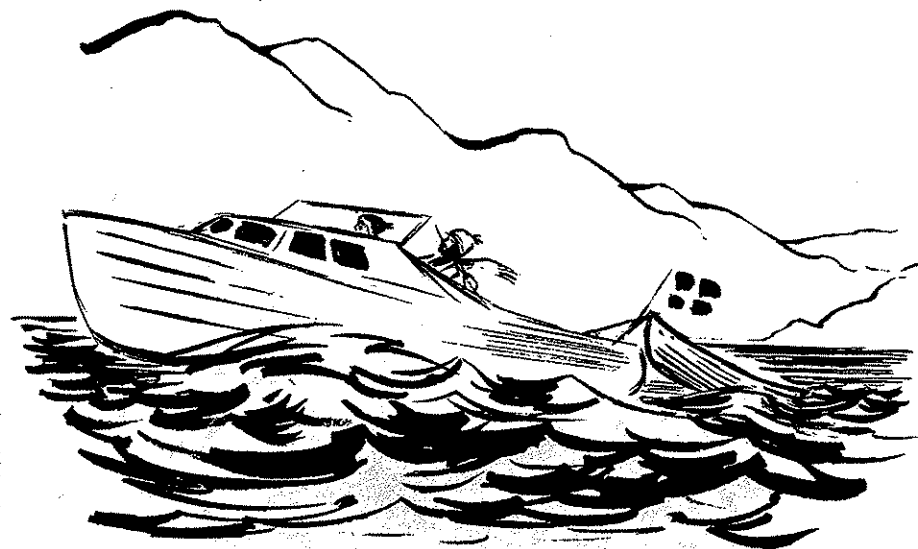
Båden vippede, så Eva næsten ikke kunne holde den.

»Se nu jollen! Den driver væk!« råbte Henrik. »Jeg har nok ikke gjort den rigtig fast.«

Da de havde fået benzin på, var jollen allerede helt henne ved klipperne. Så måtte de ganske langsomt sejle hen og få fat i den.

»Binder du ikke jollen galt på?« råbte Eva. »Den skal vel ikke helt op til kanten?«

»Jo, sådan binder man den fast,« sagde Henrik. »Og hvis vi ikke har jollen, kan vi ikke komme ind til land. Der er jo ingen bro at lægge til ved inde i fjorden.«

Så var de endelig ude på åbent vand. Henrik satte farten op. Båden løftede sig op på vandet, og nu kunne Eva se, hvorfor jollen skulle så højt op. Når båden havde så stor fart på, lå jollen helt oppe på køl-vandet, så den ikke blev slået i stykker.

»Sikke en larm!« råbte Eva. »Hvor kommer den fra?«

»Det er bare vandet — — husk på farten!« råbte Henrik. »Nu er vi snart henne ved fjorden!«

Men der gik alligevel næsten 1/2 time, før de var der.

Henrik tog farten af båden. De så efter is-skosser, mens de gled ind i fjorden. Dem skulle de helst ikke sejle ind i.

På begge sider af fjorden var der høje klipper, og mange steder var der krat og bær.

»Vi kan vist godt »plane« igen,« sagde Henrik.

»Plane? Hvad er det?« spurgte Eva.

»Man siger, at båden planer, når den får så meget fart på, at den løfter sig op af vandet,« sagde Henrik.

»Jeg vil gerne styre båden nu.« Eva så ud over vandet — der var ingen skær. »Så kan du tage din kikkert og se efter Dorte og Jacob,« sagde hun.

Så tog Eva rattet. Men pludselig lød der et brag. Eva drejede gas-håndtaget tilbage, så motoren gik i stå.

»Hvad var dog det for et brag?« spurgte hun.

Henrik så ud over vandet.

»Jeg kan ikke se noget,« sagde han. »Vi sejlede nok bare ind i et lille stykke is. Det lyder voldsomt, når man har så stor fart på.«

»Kan båden holde til det?« spurgte Eva.

»Den er af glas-fiber, og det kan holde til næsten alt,« sagde Henrik. »Men bare ikke til at sejle på et klippe-skær!«

Henrik fandt et sø-kort og så på det.

»Fuld kraft frem igen, Eva!« sagde han. »Her er ingen skær. Du kan bare startel!«

Eva startede, og et øjeblik efter strøg båden af sted højt på vandet med et mægtigt køl-vand efter sig.

»Hvor er her mange fjorde. Hvordan skal vi dog finde de dumme unger?« udbrød Eva.

Men Henrik hørte ikke noget. Han sad og så efter den lille motor-båd, som Jacob og Dorte var sejlet ud i. Mon han ikke kunne få øje på den inde i en vig eller bugt?

Er det guld?

Mens Eva og Henrik var på vej ind i fjorden, var Dorte og Jacob på vej over klipperne tilbage mod deres båd. Jacob bar på en tung ryg-sæk — — som måtte være en masse penge værd!

Sidste sommer havde Jacob været med på tur her i fjeldet. En tid var han kommet væk fra de andre, og mens han gik rundt alene, havde han pludselig fået øje på en klippe med nogle gule striber i. De glitrede og skinnede som guld. Han glemte det igen, fordi han var bange for at gå vild, og da han endelig fandt de andre, blev han så glad for at se dem, at han ikke tænkte på andet.

Først den dag, da hans lærer fortalte om bly-minen »Sorte Engel«, var Jacob igen kommet til at tænke på klippen med de gule striber. Og det var også den, han tænkte på, da han snakkede med Eva og Dorte, mens de drak te. Men da Eva lo ad ham, blev det kun Dorte, der fik noget at vide om den.

Dorte var straks parat til at tage med ud for at finde »guld-klippen«, og de havde bestemt sig til at tage af sted i dag.

De tog af sted tidligt i morges og havde regnet med at være hjemme igen ved middags-tid. Men det tog længere tid, end Jacob havde troet. Han kunne heller ikke helt huske, hvor det var, han havde set den klippe, så der gik nogen tid, før de fandt den.

»Jeg tror bestemt, det er guld!« sagde Dorte, da hun så de gule striber, som skinnede i solen.

»Det tror jeg også,« sagde Jacob. »Men nu tager vi noget af det med os og får det under-søgt. Så kan vi få det at vide helt bestemt.«

Jacob havde en lille hakke med, og de fik med stort besvær noget hugget løs fra klippen.

»Vi pakker det ind i det her avis-papir,« sagde Jacob. »Det har jeg taget med til det samme!«

Så lagde de det ned i deres ryg-sæk — og nu var de altså på vej tilbage.

»Hvad er det for en larm?« spurgte Dorte. »Det lyder som en helikopter.«

»Pas på!« sagde Jacob. »De må ikke se os!«

Både Dorte og Jacob smed sig ned på jorden og lå helt stille. En helikopter kom langsomt hen over dem. Det var den lille blå helikopter.

Lidt efter var helikopteren forsvundet bag et fjeld. Dorte og Jacob rejste sig op igen.

»Det må altså være os, de er ude efter,« sagde Jacob. »Hvorfor skulle de ellers flyve frem og tilbage? Det var også dem, der fløj over os, da vi var oppe ved guld-klippen — men da tror jeg ikke, de så os.«

»Men hvorfor tror du de er ude efter os?« spurgte Dorte.

»Måske ved de, hvad vi leder efter — og så vil de finde ud af, hvor vi er taget hen. Det kan være nogen fra det selskab, som henter bly i »Sorte Engel«.

»Tror du, det er Eva, der har fortalt om det?« spurgte Dorte.

»Der er noget, der tyder på det,« sagde Jacob. »Og hvis det selskab finder ud af, hvor guldet er, så er det deres — og så snyder de os igen. Det er mig, der har fundet det guld. Og så er det mit!«

»Så, så, fald nu lidt ned,« lo Dorte. »Skal jeg måske ikke have noget af det? Der er en masse ting, jeg ønsker mig, og som jeg godt kunne tænke mig at købe for det guld, og du glemte vel ikke, at jeg også var med til at finde det?«

»Nej — det glemte jeg ikke — — og naturligvis skal vi begge to have noget, men jeg er ikke sikker på, det bliver så meget, for det er nok ikke let at lave en guld-mine eller vaske det ud — eller hvad det nu er, man gør. Det sidder jo inde i klippen og er blandet med sten. Vi kan ikke selv få det ud.«

Med ét stod Dorte stille. »Er du sikker på, at vi går den rigtige vej?«

Jacob standsede også. Han så sig om. »Ikke helt — — vi skulle vist kunne se vandet nu, og det kan vi jo ikke!«

»Hør!« sagde Dorte pludselig. »Nu kommer helikopteren igen. Kan du ikke høre den?«

Et øjeblik efter dukkede den blå helikopter op — og begge børn smed sig ned bag en klippe.

»Det er altså mærkeligt med den helikopter,« sagde Dorte, da den igen var væk. »På en måde ser det ikke ud, som om den leder efter nogen. Den flyver bare frem og tilbage.«

»Hvad skulle den flyve efter, hvis det ikke var os?« spurgte Jacob.

»Det ved jeg ikke,« sagde Dorte. »Jeg synes altså, det er uhyggeligt! Jeg ville ønske, at vi snart var nede ved båden.«

»Hvis vi snart finder den båd, skulle vi kunne nå hjem inden aften,« sagde Jacob.

Vi skal finde dem

Mens Jacob og Dorte prøvede at finde tilbage til deres båd, sejlede Eva og Henrik stadig rundt i fjorden for at finde dem.

»De kan ikke være ret langt væk,« sagde Henrik. »Deres lille motor-båd kan ikke sejle nær så hurtigt som vores speed-båd.«

»Henrik! Dér! Der er de!«

»Hvad siger du? Kan du se dem?«

»Nej, nej, men deres båd er der, og så må de vel være i nærheden.«

Nu så Henrik også den lille båd. Den lå helt inde ved land.

»Så langt kan vi ikke komme ind med den her båd,« sagde han. »Men vi kaster anker et stykke ude. Så kan vi ro ind til land i jollen.«

Eva så sig om. »Hvor kan de være?«

»Mon de virkelig ville ud at finde guld?« sagde Henrik. »De tossede unger!«

»Ja, de er i den alder, hvor man vil prøve alting — — men sikke et terræn at gå rundt i!« Eva var på vej op på en klippe for at få udsigt. »Jeg kan ikke se andet end sten og græs og buske!« sagde hun, da hun kom der-op.

Henrik så sig tilbage. »Nu kan vi heller ikke se vandet mere,« sagde han. »Vi skal passe på, at vi ikke går vild.«

»Så længe vi kan se solen, sker der ikke noget,« sagde Eva. »Indtil nu er vi gået mod nord-øst. Når vi skal tilbage, skal vi altså mod syd-vest.«

»Ja, det må passe,« sagde Henrik. »Men jeg har slet ikke sted-sans.«

»Det tror jeg nok, jeg har,« sagde Eva. »Og jeg kan da se, hvor solen er.«

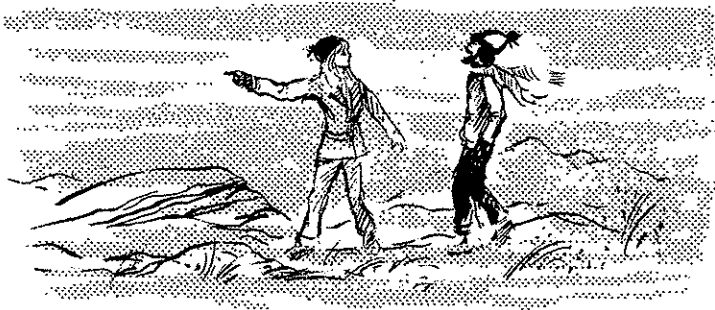

»Se!« Eva pegede. »En helikopter! Hvad flyver den her for?«

»Det ved jeg ikke,« sagde Henrik.

»Jeg tror, det er den blå helikopter, jeg så fra din altan den dag, jeg kom,« sagde Eva.

Henrik så efter helikopteren. »Jeg har aldrig før set en blå helikopter her på Grønland. Men jeg hørte for nogle dage siden, at man er ved at bygge en ge-o-lo-gisk station inde i fjeldet. Så flyver helikopteren måske frem og tilbage mellem et skib ude i fjorden og det sted, hvor man er ved at bygge. Det er bedre at flyve tingene der-ind end at bære dem over land.«

De gik i lang tid ind over klipperne. Men så standsede Henrik. »Vi finder ikke de unger,« sagde han. »Vi kan lige så godt vende om.«

»Jeg vender ikke om, før jeg har fundet dem!« sagde Eva. »Det er mig, der har ansvar for Dorte.«

»Det har vi vel begge to,« sagde Henrik. »Men hvem siger, at de ikke er nede ved båden nu?«

»Nej, det har du da ret i. Måske kan vi lige så godt gå ned til vandet igen.« Eva standsede og så sig tilbage. »Men sikke et kedeligt vejr, det nu bliver — — med al den tåge!«

»Børnene er nok nede ved båden,« Henrik tog Evas hånd. »Kom, vi skynder os tilbage til båden.«

»Jeg kan ikke blive ved at gå så hurtigt,« sagde Eva. »Jeg er også bange for, at vi falder. Der er så mange huller og så mange løse sten.«

»Der kommer mere og mere tåge.« Henrik så op imod solen. »Men vi kan da se solen endnu.«

»Ja, vi skal den vej,« Eva pegede frem-ad. »Jeg kan også kende den klippe dér. Den har sådan en mærkelig top.«

Tåge

Lidt efter stod Eva stille. »Henrik! Jeg kan ingenting se — — — kun tåge!«

»Ja — — og det er koldt,« Henrik lagde armen om hende. »Solen er helt væk — — — men vi havde vinden på ryggen før, så hvis vi nu går lige imod vinden, kommer vi ned til vandet.«

»Det blæser jo næsten ikke mere,« sagde Eva. »Og måske har vinden vendt sig.«

»Kan du kende noget af det her?« spurgte Eva og prøvede at se frem for sig.

»Ja, vi skal i hvert fald over på den anden side af de sten der,« sagde Henrik. »kom, vi springer!«

»Nej, Henrik! Pas på! De er glatte! Å-å, hvad gør du?«

»Av — av! Mit ben! Jeg tror, jeg har brækket benet!«

»Hvad skal vi gøre?« Eva så på Henriks ben. »Det er da vist brækket, det ben — — og der er ingen læge her!«

»Og hvordan kommer vi videre?« spurgte Henrik. »Det gør pokkers ondt.«

»Vi må nok blive her, til tågen letter.« Eva så sig om. »Er her ikke noget, vi kan bruge — — til at lægge om benet — — og til at lægge under dig? Du kan ikke ligge på de kolde sten ret længe.«

»Og hvad med dig?« spurgte Henrik. »Du kommer da også til at fryse. Vi skal måske være her hele natten.«

»Hele natten!« Eva så på Henrik. »Det kan vi da ikke!«

»Jamen vi kan heller ikke komme videre. Det er tåge! Vi er gået vild! Og jeg har brækket benet!«

Kan jeg hjælpe?

»Vi må vist aller-først lægge noget om det ben,« sagde Eva. Hun tænkte sig om. »Oven for klippen her var der nogle dværg-pil. De var så høje, at de gik mig til knæet. Dem kan jeg måske trække op.«

»Hvad vil du bruge dem til?« spurgte Henrik.

»Tror du ikke, vi kan bruge dem til dit ben? Måske kan vi binde nogle af dem sammen til en slags skinne. Hvis vi lægger en skinne på hver side af benet, kan vi binde dem fast med et hals-tørklæde. Måske kan du så gå lidt, hvis jeg hjælper dig.«

»Ja-a — — måske.« Henrik så over mod en slags hule, der var dannet af nogle store sten, som var rullet ned. »Så kunne jeg ligge under de store sten der-ovre.«

»Ja,« sagde Eva. »Der ligger du lidt i læ for tågen. Jeg henter de dværg-pil!«

Eva kom tilbage med en masse små pile-træer.

»Det tog lidt tid,« sagde hun. »Det var ikke så let at trække dem op.«

Henrik så på alle de små træer, Eva stod med. Så lo han. »Er du klar over, at det kun er ét ben, jeg har brækket?«

»Ja, ja — heldigvis,« lo Eva. »Men jeg kom til at tænke på, at vi også kan bruge de pile-træer til at lave en seng af.«

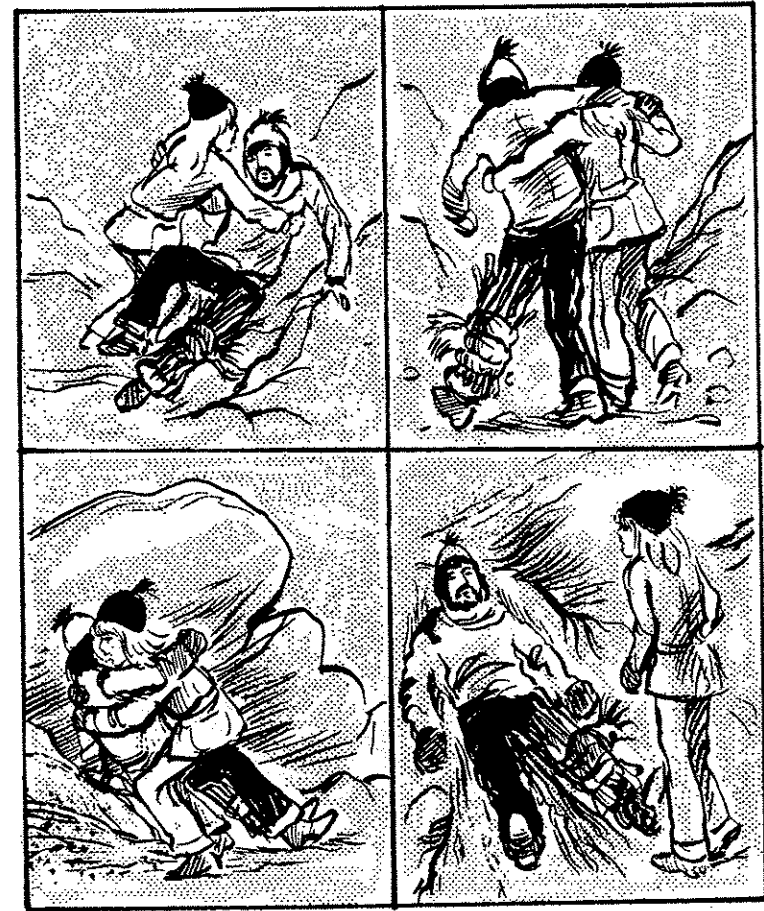
Henrik tog fat om et af de små pile-træer. »Det bliver en hård seng!«

»Jamen ikke nær så hård som klippen!« Eva smed hele bunken ved siden af Henrik. »Og ikke så kold!«

Da Eva havde bundet »skinner« om Henriks ben, gik hun over til de store sten med resten af de små træer. Lidt efter kom hun tilbage til Henrik.

»Skal jeg hjælpe dig der-over nu?« spurgte hun.

»Ja, lad os bare gå i gang.« Henrik prøvede at rejse sig. »Av, hvor gør det ondt!« Men de hjalp hinanden — og så gik det.

»Du ligger ikke godt,« sagde Eva. »Vi må vist have flere træer.«

»Ja, du skal jo også selv have noget at ligge på.« Henrik tænkte sig lidt om. »Hvad med noget tørt græs — — og måske nogle blåbær-ris, dem kan vi da også bruge.«

»Ja-a,« Eva trak lidt på det. »Men jeg tror, pile-træerne er gode at ligge på. De er ikke så stive.«

»Det er dumt, at jeg ikke kan hjælpe dig,« sagde Henrik. »Det er svært at trække dem op.«

»Det gør i hvert fald ondt i hænderne. Må jeg låne dine handsker?«

Da Eva havde fået et par ekstra handsker, gik hun igen op ad klippen.

Oppe på klippen stod Eva og så sig lidt om, men hun kunne ikke se ret langt, for det var stadig-væk tæt tåge.

Her var kun blå-bær. Og blåbær-ris var vist meget hårde at ligge på. Men lidt blåbær ville smage godt nu! Hun plukkede og spiste — og plukkede og spiste, så hurtigt hun kunne. Lidt efter kom hun til at tænke på, at der på den anden side af klippen var en lille sø. Mon hun kunne finde den? Hun var så tørstig.

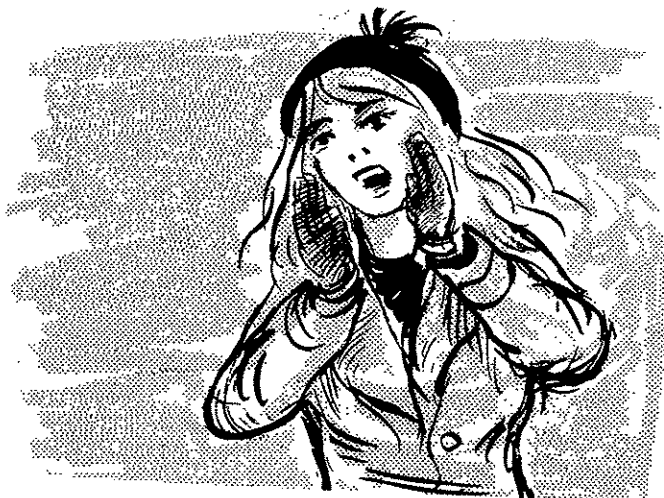
Eva gik om på den anden side af klippen for at lede efter søen. Den var længere borte, end hun troede. Gik hun i det hele taget i den rigtige retning? Jo, der var den!

Det var dejligt med det friske vand.

»Bare jeg også kunne tage noget med til Henrik,« tænkte hun, da hun var færdig med at drikke. »Han er nok også tørstig.« Men nu måtte hun i hvert fald tilbage til ham. Han kunne nok ikke forstå, hvor hun blev af.

Tilbage! Jamen hvor var vejen tilbage? Eva blev pludselig klar over, at hun ikke anede, hvor hun skulle gå hen for at komme tilbage til det sted, hvor Henrik lå. Rundt om hende stod tågen som en tæt mur.

Hun råbte, så højt hun kunne:

»Hu-u!! Hu-u!!«

Så lyttede hun.

Ikke en lyd kunne hun høre. Her var så stille, som hun aldrig havde oplevet det før. Død-stille! tænkte hun — — åh, sludder, sagde hun til sig selv, her er ikke »død-stille«. Og jeg finder også Henrik om lidt.

Et stykke henne lå et par store sten, som Eva syntes, hun havde set før.

Da jeg gik her-over, lå de vist til højre for mig, tænkte hun, så skal jeg til venstre for dem nu. Hun begyndte langsomt at gå.

Gået vild

Dorte og Jacob var også gået vild i tågen.

»Vi finder aldrig den båd,« sagde Dorte. Hun vendte sig om mod Jacob. »Og det var dig, der sagde, at du ikke kunne gå vild! Du kan jo selv se, at alle klipper og sten ser ens ud!«

»Det gør de ikke,« sagde Jacob. »Men det er svært at kende dem, når tågen er så tæt.« Lidt efter sagde han: »Nu tror jeg snart, vi er ved fjorden!«

Og pludselig stod de lige ved vandet.

»Hej!« råbte Dorte. »Her er fjorden jo — — men hvor er båden? Skal vi gå til højre eller venstre?«

De stod lidt og prøvede at se gennem tågen, men den var blevet endnu mere tæt, så de kunne ingenting se.

De gik et stykke langs kysten til den ene side, men der var ikke nogen båd.

»Jeg tror, vi skal den anden vej,« sagde Jacob. Så vendte de om og gik tilbage.

Lidt efter satte Dorte sig ned. »Jeg er altså så træt! Skal vi ikke hvile os lidt?«

Jacob rystede på hovedet. »Det er alt for koldt at sidde stille.« Men han var også træt. »Vi tænder et bål,« sagde han. »Jeg har tændstikker med — — og jeg har jo en hel masse avis-papir.«

»Åh, ja,« sagde Dorte, »— i din ryg-sæk! Det guld kan bare ligge løst der-nede.«

De samlede nogle pinde sammen. »Selv om de er våde, kan de vel nok brænde, når der kommer avis-papir under,« sagde Jacob.

Lidt efter havde de fået ild i de våde pinde.

»Sikke en masse røg!« sagde Dorte.

Jacob gav sig til at rode lidt rundt i ilden. »Ja, de pinde er jo så våde,« sagde han.

»Jeg lægger mig ned et øjeblik,« sagde Dorte. Jacob lagde sig også ned — — og lidt efter faldt de begge to i søvn.

Dorte vågnede med et sæt. Hun havde hørt noget.

»Jacob!« sagde hun og skubbede til ham. »Kan du ikke høre det?«

»Jo — ja — — hvad for noget?« Jacob prøvede på at blive vågen. Han var helt stiv af kulde — — men nu kunne han også høre det: larm fra en helikopter.

Tågen var ikke så tæt mere, og et øjeblik efter så de en helikopter. Den var lige over dem.

»Det er den blå helikopter!« sagde Jacob forskrækket. »Den er ved at lande!«

»Vi viser dem ikke det guld!« sagde Dorte hurtigt. »Kom, vi løber!« Men det var allerede for sent. En mand var på vej hen imod dem.

»Hej!« råbte han. »Hvad laver I her?«

»Vi er gået vild,« sagde Dorte. »Vi er bare på tur.«

»Det skulle vel aldrig være jer, der hedder Dorte og Jacob?«

Dorte gav Jacob et skub. »Jo,« sagde hun. »Men vi har ikke fundet noget.«

Manden var nu kommet helt hen til dem. »Hvis I hedder Dorte og Jacob, er det jer, der er efter-lyst,« sagde han. »Og så må I hellere komme med os.«

»Vi kan da let klare os selv,« sagde Jacob. »Nu letter tågen — — og så kan vi hurtigt finde vores båd.«

»Næ, kom I nu hellere med os. I ser jo ud, som om I er halv-døde af kulde,« sagde manden. »Vi hørte over vores radio, at I var efterlyst, og så ville vi prøve at finde jer. Kender I nogen, der hedder Eva og Henrik?«

»Ja,« sagde Dorte. »Er det dem, der har efter-lyst os?«

»Nej, det er vist Jacobs mor. Men Eva og Henrik er taget ud for at lede efter jer — og de er heller ikke kommet tilbage.«

Dorte og Jacob gik langsomt med hen mod helikopteren.

»Det var et held, I havde lavet et bål — ellers havde vi ikke set jer,« sagde manden. »Men skynd jer nu! Vi må også ud at lede efter de to andre.«

»Hvor skal vi hen?« spurgte Jacob.

»I skal foreløbig med ind til stationen.«

»Politi-stationen?« spurgte Dorte.

Manden så på hende. Så lo han. »Politi-stationen! Nej, her er da ingen politi-station. Men vi er ved at lave en geo-logisk station et stykke her-fra. Det er kun en lejr endnu — — men I kan komme med der-hen, indtil vi har fundet Eva og Henrik.«

Alene i fjeldet

Eva gik også rundt i tågen. Hun havde hverken fundet Henrik eller båden, og hun var meget, meget træt.

Hvis jeg var gået den rigtige vej, tænkte hun, ville jeg for længe siden have fundet Henrik.

Hun syntes, hun havde gået omkring i flere timer — — men nu ville hun ikke gå mere!

Eva smed sine blåbær-ris i en bunke bag en stor sten. Hun tog plastic-poseden med regn-frakken op af sin lomme og lagde regn-frakken hen over bunken. Så tog hun frakken og huen af. Hvis hun lagde huen under hovedet og fik sig rullet ind i frakken, kunne hun vist godt lægge sig lidt — oven på regn-frakken.

Eva lå længe og rystede af kulde. Det var vist ikke langt fra at være frost-vejr. Og selv om den store sten gav lidt læ, var her meget koldt. Det ville være rart nok, om hun havde haft sit gode, lange hals-tørklæde, men det lod hun blive hos Henrik, fordi hans tørklæde blev bundet om benet.

Jeg må nok hellere gå lidt igen, tænkte Eva. Men hun var for træt til at rejse sig — — og lidt efter sov hun.

Da Eva vågnede, var tågen væk — og solen skinnede.

Åh, hvor var hun øm. Og hvor var det koldt!

Hvordan kunne jeg dog falde i søvn her? tænkte hun.

Hun rejste sig op. Så tog hun både frakke og regn-frakke på og trak huen godt ned om ørerne.

Nu måtte hun finde Henrik! Hvordan mon han havde det? Han troede måske, at hun også lå et sted med brækket ben.

Eva så sig om. Hun kunne ikke kende noget af det, hun så rundt om sig. Hvor var det, hun kom fra? Og i hvilken retning lå båden? Hvad var det nu med solen — — og vinden?

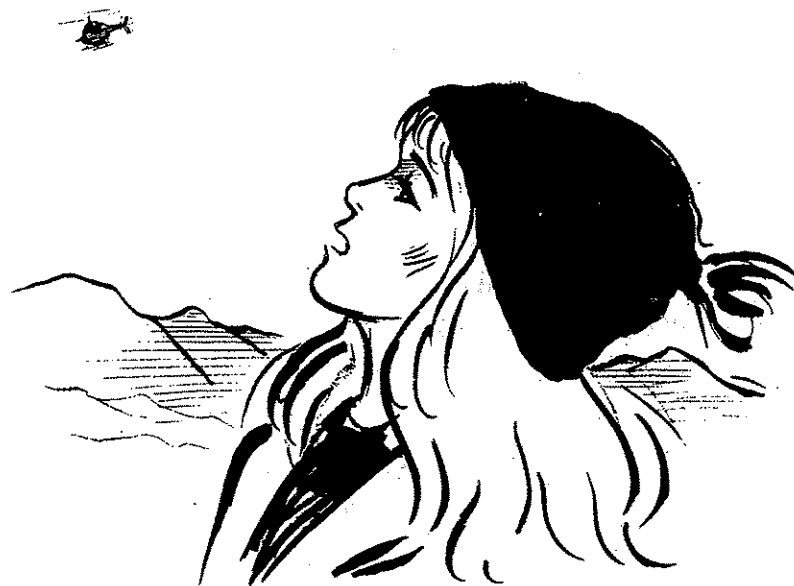
Eva vidste hverken ud eller ind. Men hun kunne mærke, at hun var meget sulten! Lige ved siden af hende stod en klynge gule blomster, og bag ved dem så hun nogle blå-bær.

Eva begyndte at plukke blå-bær. Det var godt at få lidt i maven — — og der var flere bær her, end hun først havde troet. Og de var store! Hun plukkede en lille hånd-fuld og puttede dem i munden på én gang, en hånd-fuld til — og én til! Man kunne godt blive mæt af blå-bær.

Hun ville også plukke nogle bær til Henrik. Han kunne få dem som morgen-mad. Eva plukkede flere bær og puttede dem ned i plastic-poseden, hvor hun havde haft sin regn-frakke. Henrik ville blive glad for dem. Han lå nok og var meget sulten. Men hvor var han?

Eva holdt op med at plukke bær og så igen på klipperne rundt om.

Der henne var en høj klippe. Hvis hun gik op på den, kunne hun se langt.

Eva var begyndt at gå hen mod klippen, men pludselig standsede hun og lyttede — — — ja, det var vist larmen fra en helikopter, hun kunne høre!

Men hvad skulle en helikopter her? Var der sket noget inde i fjeldet, så den skulle til hjælp dér? Eller var den ude for at lede efter Dorte og Jacob — — eller efter hende og Henrik?

Dér var den. Den skinnede i solen. Det var den blå helikopter.

Eva gav sig til at løbe. Hun ville nå op på klippen, før helikopteren kom hen over hende. Når hun stod der-oppe, kunne de da ikke undgå at få øje på hende!

Ser de mig?

Helikopteren fløj langsomt — og den kom ikke ind over hende. Eva gav sig til at vinke. Men helikopteren fløj den anden vej. De havde ikke set hende der oppe fra.

Der var længere hen til den klippe, end Eva havde troet. Og nu var helikopteren allerede langt væk. Men hun ville alligevel op og se sig om. Henrik kunne da ikke være så langt væk her-fra.

Lyden af helikopteren var igen blevet tydeligt. Eva så efter den. Den kom tilbage. Havde de alligevel set hende — — eller var det Henrik, de havde set?

Et øjeblik efter så Eva, at helikopteren gik ned-ad, næsten ned til jorden. Den stod stille i luften. Så gik den helt ned.

Det var nok Henrik, de havde fundet. Eva var gået i mod-sat retning for at finde ham. Hun stod stille og så over mod helikopteren, men hun kunne kun se rotoren.

Lidt efter gik helikopteren op igen. Den fløj tilbage mod byen.

Det gik pludselig op for Eva, at ingen havde set hende. Her stod hun alene på et helt øde sted — og hun anede ikke, hvilken vej hun skulle gå.

»Hjælp! Vent! Vent! Henrik!« Eva sprang af sted over sten og buske og råbte alt, hvad hun kunne — selv om hun godt vidste, det var fjollet. Ingen kunne høre hende.

Men pludselig standsede hun. Helikopteren fløj ikke tilbage mod byen. Den fløj rundt. Var det hende, de ledte efter?

Eva så sig hurtigt om. Var der ikke et sted, hvor-fra hun bedre kunne ses? Jo, der henne lå en flad klippe, som var fuld af græs og mos. Der måtte hun hen.

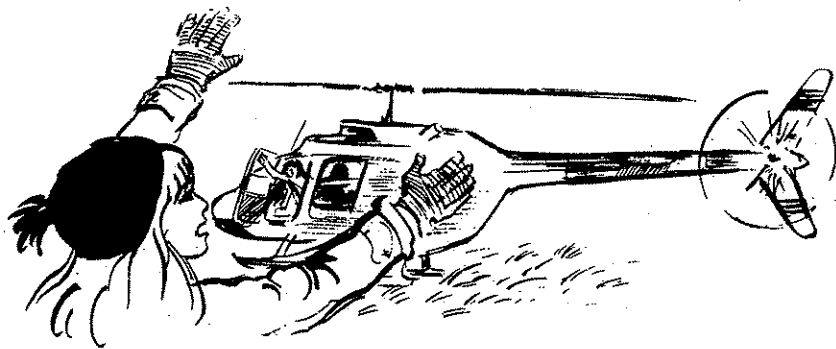
Da Eva stod på klippen, tog hun sin gule hue af, og så snart helikopteren nærmede sig, begyndte hun at svinge med huen.

Helikopteren fløj næsten ind over hende, så vendte den — — nej, nu kom den igen — — — — den gik ned-ad. De havde set hende!

Nu var helikopteren lige over hende. Et øjeblik efter gik den ned på et stykke græs så nær, at Eva kunne mærke suset fra rotoren.

Hun løb hen imod helikopteren. Der var én, der vinkede til hende. Det var Dorte.

»Eva! Hvor var det godt, vi så dig!« råbte Dorte.
»Skynd dig!«

Eva kom hurtigt op af de tre trin og ind i helikopteren.

»Hvordan kommer du her?« spurgte hun Dorte.

»Ja-a — — det blev så tæt tåge, og vi gik vild, men så fandt helikopteren os — — men hvor sov du i nat?«

»På en sten,« lo Eva, »så jeg er blå og gul over det hele!«

»Hvor var vi dumme!« sagde Dorte. »Det var fjollet af os at tage ud på den måde.«

»Ja, det var fjollet!« lo Eva. »Men hvor er det godt at se dig igen!«

Henrik lå på en bære inde i helikopteren. Eva skyndte sig hen til ham.

»Henrik! Hvordan har du det?« Hun satte sig på hug ved siden af ham. Han smilede til hende.

»Jeg har været så bange for, hvad der var sket med dig,« sagde han og klemte hendes hånd, så det gjorde ondt. »Men nu har jeg det godt. Du havde jo gjort alt muligt for mig, før du gik din vej.«

Eva bøjede sig hurtigt frem og kyssede ham. »Det er godt at se dig igen,« sagde hun. »Jeg syntes ikke, jeg gik ret langt væk, men tågen var så tæt — og jeg plukkede bær og ledte efter vand — — og pludselig anede jeg ikke, hvor jeg var.«

»Har du så gået rundt hele natten?« spurgte Henrik.

»Nej, jeg sov da,« lo Eva.

»Det var heldigt, de så dig fra helikopteren. Jeg sagde også, at du måtte være her!«

»Jeg var ellers lige ved at tro, at I fløj hjem og opgav at finde mig,« sukkede Eva.

»Det kunne du vist ikke tro!« sagde Henrik og trak hende helt ind til sig.

»Åh, Henrik! Nu maser du alle de blå-bær, jeg plukkede til dig!« Eva så ned i sin plastic-pose. »Se! Ikke et helt bær tilbage!«

Henrik lo. »Dem kan vi spise med en ske!«

»Hvordan fik de øje på dig her fra helikopteren?« spurgte Eva.

»Jeg havde bundet nogle af alle de dværg-pil sammen, som du kom med — og så bandt jeg dit lange gule hals-tørklæde i enden af dem og gav mig til at svinge med det, da de fløj hen over mig.«

»Så var det jo et held, du havde mit hals-tørklæde — selv om jeg savnede det i nat!« sagde Eva. Så vendte hun sig om mod Dorte.

»Hvor er Jacob?« spurgte hun.

»På stationen,« sagde Dorte.

»Stationen? Mener du politi-stationen?«

Dorte lo. »Der er da ikke nogen politi-station her!« Så fortalte hun om den geologiske station. »Det er danskere og amerikanere, der laver den sammen,« sagde hun.

»Nå, ja,« sagde Henrik. »Det var jo det, jeg tænkte. Det var derfor den blå helikopter fløj her frem og tilbage.«

»Vi troede, den blå helikopter var på jagt efter os,« sagde Dorte.

»Hvad mener du med det?« spurgte Eva.

»Jo-o — — vi har altså været mægtig dumme,« sagde Dorte. »For det første troede vi, at du havde fortalt nogen, at vi ville prøve at finde guld. For det andet troede vi, at de folk i den blå helikopter ville holde øje med os og hugge det guld, vi fandt. Og for det tredje troede vi, at vi havde fundet guld.«

»Havde I ikke det?« spurgte Henrik.

»Næ,« sagde Dorte. »De har undersøgt det på stationen, og de sagde, at det ikke var guld — — men det ligner guld!«

»Det er også lige meget!« sagde Eva og slog armene om Dorte. »Nu har vi fundet jer, og I har fundet os — — og det er det vigtigste!«

»Ja — — det er det!« sagde Dorte og lo. »— — men måske finder vi guld en anden gang. Grønland er jo stort!«

